

Een familiebezoek met een luchtje

Dam, M. & Dam, N. 2004. *Mutinus elegans* re-encountered after 15 years. *Coolia* 47(4): 218.

Soms heb je van die goede voornemens die ook uitgevoerd worden. En zo werd op 24 augustus j.l. ons plan om eens wat meer op de fiets te doen gerealiseerd. Dat betekende dat familiebezoeken in Bennekom en Arnhem dit keer op de fiets werden afgelegd. De mooiste route tussen beide plaatsen gaat voor een deel door het Bennekomse bos. Langs het fietspad door dat bos hadden we jaren geleden, om precies te zijn op 18 september 1989, een bijzondere Stinkzwam gezien, de Spitse stinkzwam (*Mutinus elegans*). Daarna nooit weer, ondanks dat we er met enige regelmaat terug zijn geweest. Vandaag ging het anders. In de berm zagen we in het langsfietsen een oranjeroze streep, en hingen onmiddellijk in de remmen. Daar was 'ie weer!

Destijds stonden er op min-of-meer dezelfde plek één volwassen vruchtlichaam en één ei. Dat ei is toen door Frans en Dien Tjallingii uitgebroed, en de resulterende paddestoel werd tijdens één van de Wageningse werkgroepavonden getoond. Onder een stolp, en vergezeld van vreselijke bedreigingen voor wie het waagde die er af te halen. De geur was namelijk bijzonder penetrant, en misselijk-makend, een soort rotte boerenkool uit die glazen potjes. Maar wat was hij mooi! De vorm komt overeen met die van een Kleine stinkzwam (*Mutinus caninus*), maar *M. elegans* is wat groter, het grauw olijfkleurige sporenslijm zit op de bovenste helft, op de onderste helft zit een wit vliezige ringzone als een soort halsbandje, en de kleur van het hele sponsachtige vruchtlichaam is roze of oranjeroze, zonder veel kleurverschil tussen het onderste deel en het door sporenslijm bedekte bovenste deel; ook het ei is roze (Plaat 6, pag. 205).

Na wat rondneuzen in de rest van de berm bleken er op vier verschillende plekken in totaal zo'n 15 exemplaren plus eieren te staan, verspreid over ongeveer vijftig meter berm. Vergeleken met de eerste vondst uit 1989 lijkt het mycelium zich dus goed te hebben uitgebreid. De vindplaats is overigens nogal banaal. Een heel ondiep greppeltje langs een fietspad door een gemengd bos op zandige grond. In het greppeltje is de bodem wat vochtiger en meer humeus dan elders, omdat er nogal wat blad in blijft liggen, en er lagen ook her en der wat dode takken in. Niks bijzonders, dus, maar toch lijkt het om een uiterst zeldzame soort te gaan.

Hoe dan ook, een vondst om je zadelpijn van te vergeten!

We willen Peter Klok graag bedanken voor de foto's; één ervan is afgedrukt (Plaat 6).

Marjo en Nico Dam, Malden